

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1709/25
4.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из Београда, Десанке Максимовић бр. 21/5, против туженог “КБЦ Звездара” Београд, Димитрија Туцовића бр. 161, чији је пуномоћник Велибор Вујошевић, адвокат из Београда, Митрополита Петра бр. 17/8, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр.3073/23 од 28.01.2025. године, у седници већа одржаној 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 3073/23 од 28.01.2025. године, у ставу првом изреке, па се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог бр. 4720/1 од 04.09.2020. године и да се обавезе тужени да тужиљу по одлуци суда врати на рад, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 3073/23 од 28.01.2025. године, па се **ОДБИЈА** захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 254.250,00 динара и обавезује тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 166.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 3073/23 од 28.01.2025. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено као незаконито решење туженог бр. 4720/1 од 04.09.2020. године и обавезан тужени да тужиљу по одлуци суда врати на рад. Ставом другим изреке обавезан је тужени да

тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 254.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу због битне повреде парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 у вези члана 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је оценио да је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и то уговор о раду бр. 2429/1 од 14.05.2015. године, уговор о раду од 02.07.2015. године, уговор о раду бр. 3999/1 од 26.06.2017. године, уговор о раду бр. 5618/1 од 26.09.2017. године, уговор о раду бр.135/1 од 26.12.2017. године, уговор о раду бр. 4401/1 од 26.06.2018. године, уговор о раду бр. 6011/1 од 26.09.2018. године и уговор о раду бр. 8550/1 од 26.12.2018. године. Анексом уговора о раду бр. 1611/1 од 15.03.2019. године утврђено је да је исти закључен ради продужења рока на који је заснован радни однос до истека коришћења породилског одсуства ради неге детета и то тако што је у тачки 2 уговора о раду бр. 8550/1 од 26.12.2018. године закљученом између запослене и послодавца на одређено време, а најдуже до 25.03.2019. године додат нови став који гласи: ”запосленој се продужава рок на који је заснован радни однос из ове тачке, до истека коришћења породилског одсуства са рада ради неге детета, као и одсуства са рада ради посебне неге детета, у складу са законом почев од 03.03.2019. године”. Решењем туженог број 6046/1 од 02.10.2019. године тужили је одобрено породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета, а породилско одсуство тужила ће почети да користи од 05.09.2019. године, те након истека породилског боловања тужила има право на коришћење одсуства са рада, ради неге детета до истека 365 дана од дана отпочињања породилског одсуства до 04.09.2020. године. Оспореним решењем туженог бр. 4780/1 од 04.09.2020. године тужили је престао радни однос на радном месту медицинска сестра-техничар у гинекологији и акушерству у радној јединици одсек конзервативне гинекологије, гинеколошко одељење, услед истека рока на који је заснован са даном 03.09.2020. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је с позивом на одредбе чл. 37 став 1, 2 и 6, члана 187 став 2, 191 став 1 и 195 став 1 и 2 Закона о раду нашао да је тужила од стране туженог била радно ангажована по основу више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима гинеколошко-акушерске сестре у периоду од 26.06.2017. године до 04.09.2020. године, с тим што је користила породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета у периоду од 05.09.2019. до 04.09.2020. године, па је по протеклу 5 радних дана по истеку рока од 24

месеца од дана када је тужилца наставила са радом код туженог радни однос заснован на одређено време тужилце прерастао у радни однос на неодређено време, те је до преображаја дошло дана 05.11.2019. године па како је тужилца остварила право на преображај радног односа, то је првостепени суд усвојио захтев тужилце за поништај оспореног решења и донео одлуку као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Осим тога, оспорено решење није законито из разлога што је у њему наведено да је тужилци престао радни однос услед истека рока на који је заснован са даном 03.09.2020. године, а решењем од 02.10.2019. године којим јој се одобрава породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета је истакнуто да ће породилско одсуство тужилца почети да користи 05.09.2019. године, а након истека породилског боловања има право на коришћење одсуства са рада ради неге детета до истека 365 дана од дана отпочињања породилског одсуства до 04.09.2020. године. Стога, наведена решења носе различите датуме који се односе на тужилцин престанак радног односа, јер по решењу од 02.09.2019. године тужилца има право на коришћење одсуства са рада ради неге детета до 04.09.2020. године, а по решењу од 04.09.2020. године тужилци престаје радни однос са даном 03.09.2020. године, што је у супротности са претходно донетим решење од 02.10.2019. године. Како одлука о захтеву тужилце за враћање на рад зависи од основаности захтева за утврђење да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, а имајући у виду да је основан захтев тужилце за утврђење радног односа на неодређено време, применом одредбе члана 191 став 1 Закона о раду, првостепени суд је усвојио и тужбени захтев тужилце за враћање на рад и донео одлуку као у преосталом делу става првог изреке.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право због чега је ожалбена пресуда морала бити преиначена и одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Наиме, одредбом члана 37 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, 61/05...75/14,113/17) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2 истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1 овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6 истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Чланом 94 став 1, 2 и 3 истог закона прописано је да запослена жена има право на одсуство са рада због трудноће и порођаја (у даљем тексту: породилско одсуство), као и одсуство са рада ради неге детета, у укупном трајању од 365 дана. Запослена жена има право да отпочне породилско одсуство на основу налаза надлежног здравственог органа најраније 45 дана, а обавезно 28 дана пре времена одређеног за порођај. Породилско одсуство траје до навршена три месеца од дана порођаја.

Одредбом члана 187 став 1 истог закона прописано је да за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду, а према ставу 2 тог члана запосленом из става 1 овог члана рок за који је уговором засновао радни однос на одређено време продужава се до истека коришћења права на одсуство.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку произилази да је тужила уговорима о раду бр. 3999/1, бр. 5618/1, бр. 135/1, бр. 2626/1, бр. 6011/1 и бр. 8550/1 засновала радни однос на одређено време у складу са чланом 37 став 2 Закона о раду, па је након што је тужила отворила трудничко боловање дана 01.02.2019. године тужени закључио са тужиљом анекс уговора о раду бр. 1611/1 од 15.03.2019. године, сходно члану 187 став 2 Закона о раду, те је продужио рок на који јој је заснован радни однос, до истека породилског одсуства и одсуства ради неге детета, као и одсуства са рада ради посебне неге детета почев од 03.03.2019. године, те је тако тужила обављала рад на одређено време код туженог у периоду од 20 месеци и 7 дана, а тужени је од 03.03.2019. године продужио радни однос тужилји по основу породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, применом одредбе члана 187 став 2 Закона о раду.

Стога не стоје наводи из образложења ожалбене пресуде да је тужила остварила право на преображај радног односа са одређеног на неодређено време, јер је и даље била у радном односу само на основу анекса уговора о раду бр. 1611/1 од 15.03.2019. и решења бр. 6046/1 од 02.10.2019. године, којим је тужила почела да користи породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета почев од 05.09.2019. до 04.09.2020. године, па није обављала фактички рад код туженог дуже од 24 месеца, због чега није могла остварити право на преображај радног односа у смислу члана 37 став 6 Закона о раду, како се то основано указује у жалби туженог.

Поред тога првостепени суд није правилно ценио постојање правног интереса тужиле за поништај оспореног решења бр. 4780/1 од 04.09.2020. године, које првостепени суд имајући у виду опредељени тужбени захтев тужиле погрешно означава као бр.4720 /1, посебно имајући у виду чињеницу да је наведено оспорено решење бр. 4780/1 од 04.09.2020. године стављено ван снаге и то решењем туженог бр. 4780/2 од 16.09.2020. године, те је након тога донето решење бр. 4991/1 од 17.09.2020. године којим се тужилји одобрава одсуство са рада ради посебне неге детета у периоду од 04.09.2020. године до 04.12.2020. године, због чега је из целине изложених разлога, овај суд преиначио одлуку садржану у ставу првом изреке ожалбене пресуде и као неоснован одбио тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења туженог од 04.09.2020. године, а као акцесоран и захтев тужиле за враћање на рад и одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду исход спора и успех странака у њему, применом правила из одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде и одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова које је имала у поступку пред првостепеним судом у износу од 254.250,00 динара, а обавезана тужила да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у складу са опредељеним захтевом и то за приступ пуномоћника из редова адвоката на четири одржана рочишта у износу од по

29.250,00 динара и састав жалбе у претходном поступку у износу од 49.500,00 динара што укупно износи 166.500,00 динара према важећој АТ, па је донета одлука као у ставу другом изреке ове пресуде.

Код изложених разлога, применом одредби члана 394 тачка 4 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић